

ném v nepřátelském úmyslu, 12 hlasy ne, pátou dodatkovou, zda obžalovaný spáchal čin v sebeobraně, 12 hlasy ano, a šestou dodatkovou, zda překročil meze sebeobraně, 7 hlasy ne, 5 ano. Na základě tohoto výroku poroty byl obžalovaný Urbánek osvobozen.

*

Další případ byl rovněž již jednou projednáván na zimu loňského roku a tehdy odročen, poněvadž posudky lékařů o obžalované se lišily.

Josefa Burešová, 74letá vdova, pensistka po zaměstnanci velkostatku, je obviněna, že zavraždila loni 4. července ve svém bytě v Rosicích dítě Marie Karbašové, milenky svého syna Františka Bureše. Ten rozešel se před lety se svou manželkou a udržoval několik roků poměr s Marií Karbašovou. Poměr nezůstal bez následků. Již v roce 1923 porodila Karbašová v zemské porodnici v Brně děvčátko, které však ihned po porodu zemřelo. Loni v létě porodila Karbašová opět v porodnici zdravého hošíka; za týden na to byla z ústavu propuštěna. Nemajíc kam se obrátit, šla do Rosic za Burešem, jenž bydlil u své matky. Josefa Burešová, která je líčena jako osoba svárlivá a pití oddaná, nesla příchod Karbašové s dítětem velice nelibě a stále ji vyháněla. Z toho vznikaly ustavičné hádky a ržnice.

V sobotu 7. července byla Marie Karbašová s Burešem předvolána do obecní kanceláře, aby spory byly urovnány. Když se odtud vrátila, našla doma dítě mrtvé. Na popud Burešův oznámila úmrtí dítěte dru Hrubému, jenž prohlédl mrtvolu v neděli dopoledne. Šhledav na hlavě dítěte velkou krevní podlitinu a odřeninami na krku i obou tříslech, podal trestní oznámení četnictvu, ježto pojal podezření, že dítě zemřelo smrtí násilnou. Soudní pitvou bylo toto podezření potvrzeno. Příčinou smrti bylo roztržení lalůčku pravé polovice mozku a nastala asi ve dvou dnech po zranění.

Marie Karbašová byla vzata do vyšetřovací vazby i s Burešovou, poněvadž bylo podezření, že dítě obě usmrtily. Podezření proti Karbašové bylo brzy vyvráceno; provinila se jen tím, že zavčas nevyhledala dítěti lékařské pomoci. Z činu byla usvědčována Josefa Burešová, která týrala již dříve nelidsky svou vlastní vnučku a synovu manželku týráním vypudila z domu. Bylo prokázáno svědky, že Burešová vyháněla opětně Karbašovou ze stavení i s dítětem a vykřikovala, že dítě je červené, že dlouho nebude a zdechne. Stařena dítě nenáviděla, dávala to stále najevo a opakovala, že by bylo nejlépe, kdyby zemřelo. Dítě bylo zdrávo až do čtvrtka 2. července. Toho dne šla Karbašová na trávu a odcházejíc dala mu pít. Když se vrátila, zpozorovala, že mu teče z úst krev a že má oči podlité. Ač je před odchodem zavinula do peřinky, leželo volně na lůžku a obviněná právě odcházela ze světnice. Karbašová dítě omyla a vypravovala o tom Burešovi, když se vrátil z práce.

V pátek bylo dítě klidné, ale v sobotu, když opět Karbašová nebyla doma, krvácelo zase z úst. Vymyla mu krev a odebrala se do obecní kanceláře, kde se setkala s Burešem,

jenž tam přišel přímo z práce z Telčic. Po jejich návratu nebylo již dítě má živu. Stařena v tu dobu ležela na posteli v komůrce a byla opilý. Tvrdila, že dítě neubila a poranilo prý se smrtelně, když prý Karbašové vypadlo z rukou. Ona prý se k dítěti nikdy nepřiblížovala, jen prý je dvakrát pleskla po hubičce, když plakalo.

Státní zastupitelství podalo na Burešovou žalobu pro zločin vraždy prosté, o níž, jak jsme uvedli, brněnská porota rozhodovala nyní už po druhé.

Obviněná zapírala houževnatě a urputně. Z těžkého zločinu nebylo možno ji usvědčiti přímými důkazy, i sáhlo se k nepřímým. Vyptávalo se, že se opijela, že byla příkrá a krutá k členům rodiny a že byla povahy zvrhlé. Ponenáhlu ustoupil docela do pozadí zločin a porotní soud zkoumal bedlivě důkazy jejího pijáctví a zvrhlosti. Vyčítalo se jí, že živila špatně za války jednu ze svých snach, že jí nevystrojila ani svatební hostiny, že prý bila svou matku, jež dosáhla stáří 103 let. Zdálo se, že je to všechno nezvratná pravda a stará žena, ztrácejíc mysl, prosila, aby byla raději hned odsouzena a třeba i zastřelena, že o ničem neví a že se na nic nepamatuje. Obširný výslech svědků v první den líčení točil se s drtivou vytrvalostí kolem rodinného života Burešové a vynášel na povrch kdejakou dávno meshodu a hádku. Obžalovaná měla 100 korun pense a bydlela v chaloupce, kde jedna světnice má prý rozlohu 12 metrů, komůrka, kterou odstoupila Karbašové, jen dva metry.

Byla pak vyslechnuta celá řada svědků, kteří vypovídali docela neurčitě. Jedni líčili obžalovanou jako alkoholičku všeho schopnou, jiní dali jí vysvědčení jako zcela řádné a dobrosrdečné ženě.

Porota si z této směsi nemohla ničeho vybrat i proto na první hlavní otázku, znějící na zločin vraždy prosté, odpověděla 10 hlasy záporně, na otázku, znějící na zabití, jen 7 hlasy kladně. Na základě toho soud Burešovou osvobodil.

Líčení řídil vrch. r. dr. Honal.

*

Poslední porotní líčení, jež mělo být konáno s R. Šlesingrem a F. Pilnáčkem, kteří jsou obviněni pro loupežné přepadení, spáchané na pokladní Holíčské, bylo odročeno na neurčito za účelem povolání dalších svědků jakož i prozkoumání duševního stavu obžalovaných.

*

Ze šesti případů, které byly stanoveny pro uplynulé porotní líčení brněnské, byl, jak zřejmo, poslední odročen a pět skončilo rozsudkem osvobozujícím. Některé listy pozostávají se nad těmito výsledky a používají jich k útoku na poroty vůbec. I „Národní Politika“ nazývá výsledek uplynulého období porotního v Brně zarážejícím.

Porota v Olomouci.

První případ, jímž se obírala olomoucká porota v tomto zasedání, byl už po třetí předmětem porotního jednání. Případ 33letého rolnického syna Josefa Pavlů je typickou

ukázkou zločinu, v němž hraje hlavní úlohu venkovská nenávisť. Rodiny Pavlů a Dvořáková ve Svěbohově žily před válkou v nejlepší shodě, poutaly je dokonce příbuzenské svazky, ale najednou se mezi nimi zrodila nenávisť, prudká a zžirající. Pavlů se stal starostou a v nové hodnosti zakázal Dvořákově používání vody k zavodňování luk. Tehdy nepřátelství vypuklo a jeho ovocem bylo mnoho menších srážek, které tím více roztrpčovaly.

Když v únoru minulého roku poslal na kůlnu Dvořákovu někdo červeného kohouta, tvrdil kde kdo ve vesnici, že to byl někdo z rodiny Pavlů. A byla to pravda. Josef Pavlů posiloval se na ten čin statečně v hospodě na zábavě. Tam snad ještě ani mu to nepřišlo na mysl, když se však vracel v noci kolem Dvořákovy stavení, koňalka mu vtiskla do ruky krabičku se zápalkami a u Dvořáků hořelo. Sám se toho lekl, když vyšlehl první plameny. Proto byl též první, kdo vykřikl, že hoří, a když Dvořák vyběhl s lidmi hasit, Pavlů se něco hmulo a podal Dvořákově ruku: „Hospodáři, nechte hněvu, já vám pomohu hasit.“ Oheň uhasili tehdy s velikou námahou a Dvořák utrpěl škody na 42.000 Kč.

Josefa Pavlů zatkli a soudili. Při výslechu se přiznal ke všemu, když se však měl zpovídat porotě, zapřel vše. Odročili tedy dvakrát přelíčení a teprve teď padlo rozhodnutí. Pavlů byl usvědčen. Otázku, zapálil-li Pavlů, zodpověděli porotci většinou hlasů kladně. Na otázku, učinil-li tak Pavlů v opilosti, odpověděli porotci 6 hlasy ano, 6 hlasy ne. Byl tedy Pavlů odsouzen pouze pro přečin opilství do vězení na jeden měsíc. Trest si odpykal Pavlů jednorozční vazbou.

*

Karel Scheibls z Pustých Žibřidovic měl se dle žaloby dopustiti násilného smilstva na dvanáctileté Bertě K. v Koldštýně. Berta K. přišla v zimě r. 1923 k Scheibsovi pro střevíce, které tam měla u správy, a tehdy měl Scheibls na ní onen zločin spáchat. Ten však skutek omen houzevnatě popřel. Matka Berty K., která byla svého času jeho milenkou, udala prý to ze msty, že jí žaloval pro urážku na cti. Silně polehčující okolností pro S. bylo, že matka Berty K. udala celou věc až dvě leta po spáchaném činu, což zesiluje výpovědi obžalovaného. Otázku, zda obviněný jest vinen zločinem mu přičítaným, porota desíti hlasy proti dvěma odmítla, takže Scheibls byl osvobozen. Líčení bylo tajné.

*

I další případ projednáván byl za zavřenými dveřmi.

U ženatého rolníka Jana Nepožitka v Ochozi sloužila téměř 20 roků 76letá Cecilie K. Jednoho dne na podzim 1925 přišel Nepožitek v noci z hospody opilý domů a začal tropiti křik. Konečně vyhnal svoji ženu z domu a vstih se na stařenu, kterou přes její odpor znásilnil. Toto opakoval Nepožitek za nějakou dobu asi třikráte. Po každé přišel opilý a vyhnal ženu, načež stařenu znásilnil. O věci se dozvěděl starosta obce, který Nepožítka udal četnictvu.

Jan Nepožitek zodpovídal se před olo-moučskou porotou ze zločinu násilného smil-

stva. Porotci uznali většinou hlasů, že ve dvou případech skutečně se toho zločinu dopustil, ale rovněž většinou hlasů rozhodli, že čin spáchal v úplném opilství. Proto byl Nepožitek odsouzen pro přestupek opilství na tři měsíce do vězení. Trest si odpykal vazbou.

*

Příštího dne octl se před porotou Jiří Gotwald, tovární dělník v Tovačově, který má několik velmi těžkých paragrafů na krku a seděl už delší čas ve vazbě. Gotwald na podzim v r. 1924 při rozhovorech o homosexuelních stycích říkal příteli Deottovi, že se podobným stykům oddává, a vyzýval Deottu a sváděl ho, aby to dělali spolu, slovy: „a což kdybychom to dělali my spolu.“ Deotta ho však prudce odmítnul, Gotwald mu však od té doby nedal pokoje a stále jej k nepřirozeným stykům sváděl. Od té doby vyhrožoval Gotwald Deottovi stále zastřelením, nebude-li mu po vůli. Dne 29. července 1925 večer vzal Gotwald Deottu kolem krku a tážal se ho, zda se na něho hněvá. Deotta odpověděl, že ne, Gotwald vytáhl však najednou revolver a střelil Deottu do tváře. Deotta zakrvácen dal se na útěk, Gotwald ho pak stále pronásledoval a jak bylo zjištěno, chtěl po něm střílet, náboje však selhaly. Deottovi kulka projela boltcem levého ucha a byla mu z hlavy operativně vyjmuta. Jen tak byl Deotta uchován na živu. Pro zločin nedokonané vraždy a svádění ke zločinu byl Gotwald osvobozen. Byl pouze odsouzen pro zločin těžkého poškození na těle a to na šest měsíců bezpodmínečně. Tento trest si Gotwald odpykal již vyšetřovací vazbou. Pro zločin proti přirozenosti bude Gotwald souzen senátem.

*

Dne 14. července minulého roku konalo se v zahradě státního gymnasia v Prostějově cvičení skautů. Tohoto cvičení zúčastnil se také 21letý František Baroch a 17letý František Štefl. Baroch měl na Štefla zlost, protože Štefl byl jednou neděli před tím ustanoven vedoucím výpravy skautů na Stražisko, a Baroch, který byl nejstarší, byl tak odstaven. Proto si závistivý skaut umínil, že se Šteflovi pomstí. Tehdy v zahradě gymnasia se mu k tomu naskytla příležitost. Po cvičení vyzval Štefla, aby šel s ním boxovat. Štefl svolil a soupeři začali se cvičiti v boxerských hmattech. Jedna rána, kterou Baroch obdržel, přivedla ho z míry. Prudce vytáhl z náprsní kapsy dýku a zamával jí Šteflovi před obličejem. Ten rychle uskočil, Baroch ho však dostihl a bodl do pravého stehna. Pak se klidně ptal: „Co je ti?“

Štefl, který ihned poznal, že je vážně zraněn, volal o pomoc. Baroch rychle odběhl ke skautu Musilovi, který na dvoře gymnasia zapisoval návštěvu členů, a řekl mu, že Štefl narazil na železný kůl a zranil se. Když Musil běžel na chodbu pro vodu, běžel Baroch smíř a strčil mu dýku do rukou prose, aby si jí vzal, aby snad nebylo na něho podezření, že Štefla bodl. Šteflovi byla rána ihned ošetřena. Převezli ho do prostějovské nemocnice, kde se zjistilo, že dýka probodla mu stehenní tepnu. Noha musila býti pod pastellou amputována.

Barochův čin posuzován byl nyní olomouckou porotou. Baroch při přelíčení tvrdil, že Štefla nebodl, nýbrž, že Štefl na něho skočil. právě když měl dýku v ruce, takže dýka prý mu sama vjela do mohy. Štefl vypovídal v Barochův neprospěch. Porota zodpověděla otázku na zločin těžkého poškození na těle záporně a přisvědčila jen na otázku přestupku proti bezpečnosti těla.

Baroch byl pak odsouzen pro přestupek dle § 335. tr. z. na pět měsíců vězení podmínečně na 3 roky.

*

Jako obžalovaný z vraždy své milenky zasedl dále na lavici obžalovaných před porotou 23letý strojový sazeč Leo Polzer, zaměstnaný naposled v jisté pražské německé tiskárně. Polzer je Němec a pochází z Olomouce. Tam také si učinil známost s Otílií Waniekovou, do které se šíleně zamiloval. Když však odjel do Prahy, láska jeho milenky chladla. Dokonce namluvila si jiného, bohatého syna majitele noční kavárny, a Polzerovi napsala do Prahy list, že s ním nechce mluvit. Polzer šel a koupil si revolver v úmyslu, že se zastřelí. Pak však vyžádal si dovolenou a 13. listopadu odjel do Olomouce k Waniekové. V rozčileném rozhovoru, který s děvčetem měl, znovu jej napadla myšlenka na sebevraždu, nyní však konkrétněji. Šel do sousední komůrky, napsal dopis, v němž se loučil, ale dosud přece jen váhal. Znovu chtěl slyšeti od Lilít poslední slovo. Zklamal se... A nyní je těžko rozhodnouti. Obžalovaný tvrdí, že chtěl zastřeliti sebe, že však revolver nespustil, manipulací nešťastnou náhodou vyšla rána a zasáhla děvče do krku. Projektil uvázl v kosti tak pevně, že se jej nepodařilo lékařům vyjmouti. Po třech dnech zranění Wanieková zemřela.

Žaloba tvrdí, že Polzer chtěl děvče zavraždit. Případ byl pro Olomouc pravou sensací. Porotní síň byla přeplněna a mnoho lidí bylo nuceno se vrátiti.

Vyslechnuto bylo přes 20 svědků. Po řeči obhájce ozval se z auditoria potlesk, jasně svědčící o úsudku obecního.

Porota na otázku zločinu vraždy odpověděla 9 hlasy záporně a na otázku přečinu proti bezpečnosti těla 12 hlasy kladně, současně však zodpověděla rovněž kladně otázku, zda obžalovaný spáchal čin v přechodném pomatení smyslů. V důsledku toho byl vynesena rozsudek osvobodující.

*

Staroch Metod Kukla moc se z té své pomsty neraduje. Ne, že by mu byl vězeňský chléb a vzduch cizí příchutí, to ne; 34 trestů mít za sebou je 34 trestů — ale tak bezhlavě do kriminálu se hnát, to neměl také zapotřebí. Je pravda, byla tehdy zima, nikde jej nechtěli přijati ani na nocleh, ani do nemocnice, aby se odsvívil, v Prostějově u „Milosrdných“ jej vyhodili zrovna tak, jako v Olomouci. Zimu přečkat v kriminále není špatné, ale jaro! Člověku se chce jít ven na slunéčko, narovnat 62letou kostnu tam pod božím nebem a ne dřepět za mřížemi. Tulák Kukla jen litostivě zavzdychl. Vem to čert, jen kdyby to tak dlouho netrvalo. No, ano, chtěl zapálit ten stoh.

dyt se už jednou přiznal, že zlostí. Vždyť mu tehdy u Prostějova se rozlila žluč v těle. Lidí jsou dobytek, kousek chleba mu nedají, přespát také není kde a v takové zlosti si ta panička na něho ještě otevře hubu, aby táhl a dělal. Kdo by nezapálil ze zlosti, třeba jen stoh... I v novinách o tom psali: V noci 28. prosince zapálil známý tulák Metoděj Kukla z Vyškova ze msty u Prostějova rolníku Pirkovi stoh slámy. Byl však spatřen a chycen.

Při porotním přelíčení odpovídal jakýsi uzlíček v trestaneckých šatech s velkou lysou hlavou, již méně nevraživý. Přiznal se a porota uznala jej vinným zžárstvím všemi 12 hlasy. Dostal čtyři roky těžkého žaláře.

*

Bývalému bernímu čekateli Vintíři Vogelovi je dnes 23 let. Vystudoval gymnasium a domníval se jak on sám, tak jeho starší otec, který jej a druhých pět synů s ohromným sebeobětováním vyšmoudral, aby se s životem nemusili tak rvát jako kdysi on, že odchodem z otcovského domu v Hustopečích bude se moci postavit na vlastní nohy, že se také s takovým předběžným vzděláním slušně užíví. Šel do státní služby a byl přidělen k bernímu úřadu do Kojetína. Najal si pokojíček u Jak. Strašáka, útulný, i se snídaněmi, k obědu chodil zase k hostinskému Opelíkovi. Služné mu dali 650 Kč. Vogel s počátku platil vzorně. Netrvalo to však dlouho a zůstával dlužen, půjčoval si ještě peníze; půjčoval si tak dlouho, až peněz vzrostl tak, že Vogel, i kdyby chtěl, ani by nemohl sám dluh splatit. Ale on chtěl... a to byla chyba.

Nevida před sebou jiné možnosti snížil se k manipulacím, které trestní zákoník nazývá zneužitím úřední moci. Jíst se mu chtělo, tak jedl na dluh, věřitel nechtěl čekat... slibil, že zaplatí daně za něho... chtěl se přesvědčiti; vzal tedy složenku poštovního úřadu, zaplatil na dvě po dvou korunách a připsal za ně po třech nulách; — jak snadno se ty tisíce dělají — a vykázal se. V úřadě, aby nebyl Opelík a Strašák upomínán, bylo třeba také něco udělat; tož udělal. Přišlo několik set od Řiháka z Hrušky, přepsal je proto na Opelíkovo konto; zase však to bylo potřeba spraviti. Nic lehčího. Přišly peníze od Musilá, zapasal je na konto Řihákovu a dělal by to tak bůh ví jak dlouho, kdyby mu na to nepřišli. Z úřadu jej propustili, dosud poctivě jméno si pošínil.

Porota měla více porozumění pro bídu mladého člověka, jemuž dává stát 650 Kč měsíčně a lesklý titul, který ovšem není chlebem — a obžalovaného jak pro podvod, tak i pro zneužití úřední moci osvobodila.

*

Poslední případ olomoucké poroty tají v sobě kus životní tragiky. Anna Mücková z Rýmařova měla poměr s reznickým pomocníkem Alfredem Poppem, který nezůstal bez následků. Poppe odsouzen byl k placení alimentů v obnosu 50 Kč měsíčně, kteroužto povinnost však nedodržel a Mücková, která vydělala šitím pouze 60 Kč, ocitla se s malým děckem ve velké bídě. Rozhodla se, že sebe i děcko usmrtí a v sebevražedném úmyslu skočila do strouhy, aby tam i s dítětem utonula. Bylo tam však pouze 1 m hluboko a

Mücková byla i s dítětem myslivcem Braunem vytažena a zachráněna.

Mückovou postavili nyní před porotu pro pokus vraždy svého dítěte. Dva dozorcí ji přinesli v lenošce, sešlou, s tuberkulosou míchy jako památku na osudný den.

Porota měla srdce: 12 hlasy ji osvobodila. Soucitní lidé přišli a každý podle možnosti přispěl jí malým penízkem. Mnohému skanula z očí slza, slza porozumění s nešťastnou matkou a dítětem lásky.

*

Ani olomoucká porota nenalezla ve veřejnosti, resp. v tisku, pochopení. Nesoudila, jak veřejnost si přála. Jistý časopis napsal o tomto zasedání olomoucké poroty: „Co říci závěrem? Snad to, že porota tentokrát byla více než kdy mírná, někdy i na škodu spravedlnosti. Co říci o divácích? Že chodí tam jedny a tytéž tváře, lačné romantiky lidského života, a ještě lačnější něčemu se přiučit? Je to tak známo, že není třeba o tom mluvit. Soudci, advokáti, státní zástupci, ti všichni jako součástky instituce, které se říká spravedlnost, byli tentokrát jen opatrnými vůdci v tomto zákulisí života, ba možno říci, že většinou pouhými statisty. Co říci celkově? To, jediné to: volej, jak volej, spravedlnosti se nedovoláš! Zrušte poroty, učiňte soudce lidmi a ne výkonnými orgány mrtvé litery a uvidíte, že trest bude měren podle zralého uvážení viny a ne podle nálady 12 soudců z lidu.“

Lékařská záhada.

(Zem. trest. soud v Brně.)

Před senátem v. r. dr. Zapletala pojednával se záhadný lékařský případ. Obžalován byl 54letý železniční lékař MUDr. Michal Schechner ze Znojma, že svou neopatrností a nevědomostí zavinil smrt ženy železničáře Fr. Stehlíkové.

Případ udal se takto: K dru Schechnerovi přišla v r. 1921 Fr. Stehlíková, která si naříkala na velké bolesti v kříži. Lék, který jí dr. Schechner dal, nepomohl a Stehlíková za několik dní přišla opět. Dr. Schechner předsevzal gynekologické vyšetření a chtěl provést výškrab dělohy. Šetření konal pomocí děložních kleští, výškrab se mu však nezdařil. Proto zavolal na pomoc dr. Köllera, který výškrab provedl. V noci na to byla Stehlíková zachváčena velkými bolestmi. Dr. Schechner dal ji dopravit do nemocnice, kde Stehlíková přes okamžitou operaci zemřela.

Při pitvě seznali lékaři, že Stehlíková zemřela následkem perforace dělohy, která nastala nějakým instrumentem nejdéle 2 dny před smrtí. Otvor v děloze nastal dle posudku lékařů neopatrným zavedením kleští do dělohy.

Krajský soud ve Znojmě vyžádal si podrobný posudek lékařské fakulty Karlovy university v Praze. V podaném posudku fakulním se praví: „Dr. Schechner dopustil se chyb, z nichž je patrna nevědomost. Sondování provedl dr. Schechner tak nesprávně, že kleštěmi proděravěl dělohu, zachytil a na 6 místech proštípl klíčky střešní a stěnu měchýře močového. Dále

neinformováním dr. Köllera o pravé diagnose dopustil se takové chyby, z níž je rovněž patrna nevědomost.“

Státní zastupitelství vneslo proto na dr. Schechnera žalobu podle § 356 tr. z. Přelíčení bylo několikrát odročeno za účelem nových znaleckých posudků. Nový posudek Karlovy university potvrdil, co bylo řečeno v posudku prvním. Přes to nenabyl soudní dvůr přesvědčení o vině žalovaného a dr. Schechnera osvobodil. Státní zástupce ohlásil odvolání.

Manželské utrpení bankovního ředitele.

(Zemský soud civilní v Praze.)

Syn bohaté pražské rodiny utišil bouřlivé vlny svého mládí tím, že vplul do manželského přístavu s dcerou venkovského stavitele, která dostala věnem jen otcovské pozhelnání a k tomu svůdný obličej.

Tyto vlastnosti stačily rodinnému štěstí do té doby, než se stala mladá panička předmětem důvěrných pozorností příslušníků velkoměstského „zlatého mládí“. To ovšem nepřispělo k spokojenosti manžela, zvláště když mu „drahá“ choť stále předkládala za toalety tisícové účty. Když si konečně uvědomil, že by ho záletná a náročná choť přivedla do finanční zkrázy, hledal pomoc u detektivního ústavu Ch., aby se zbavil výživy důkazem horkého činu, který se také skvěle zdařil.

Ač panička po východu z bytu „klikkovala“ dvěma detektivům, mohli již za 14 dní klamanému manželi vítězoslavně telefonovati, že sedí panička v pastí. Pastí tou byl byt v domě na Starém městě, nacházející se v prvním i druhém poschodí a spojený vnitřními schody. Manžel na perutích touhy dojel na večer autem k domu, kde byl očekáván oběma „pomocníky“. Smluvil s nimi strategický plán:

Posadil se totiž sám na schody před dveřmi bytu v I. poschodí, zatím co jeden detektiv číhal před vchodem do bytu v II. poschodí a jeho kolega před vchodem do domu. Tři hodiny seděl manžel na schodech, při čemž upřeně se díval na kukátko u dveří, jež se občas pohulo.

Demovnice kroutila povážlivě hlavou nad tím, proč vlastně ten pán na schodech tak dlouho sedí a na kukátko hledí a byla celá pryč, když jí ten pán na její dotaz, proč tam vlastně sedí, odsekl, že chce „vysedět“ svoji paní.

A vyseděl ji. Před půlnocí se konečně otevřely dveře prvního poschodí, z nichž vystoupil oblečený velkoobchodník s udiveným dotazem, co ten pán na schodech vlastně chce. Neztratil duchapřítomnosti, ani když ho manželský sok zcela vážně ujistil, že hledá v jeho bytě svoji paní. Dokonce pozval ho s pohostinským gestem k prohlídce bytu a přísahal, že prý je slamený vdovec a proto celý večer prohlíží sám v bytě obchodní knihy. Počítal s tím, že panička uprchne z bytu vchodem ve druhém poschodí, aniž by ovšem tušil, že jest tam detektiv, který stál tam jako Cerberus v podsvětí.